

Tilda Soricela

Magie de Crăciun

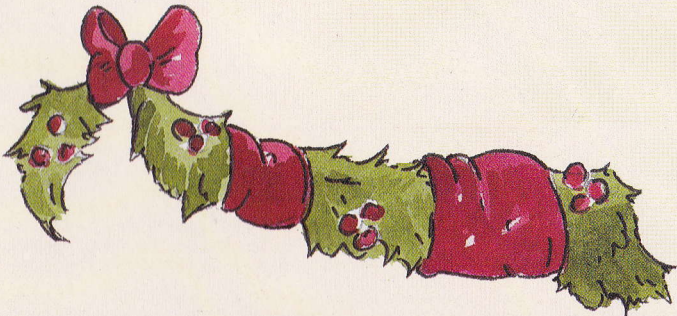
24 de zile magice până la Crăciun

Era o zi minunată de iarnă. Cerul era de un albastru curat, fără niciun nor, iar zăpada proaspăt căzută strălucea feeric în lumina soarelui de decembrie. În aerul rece de iarnă, respirația Tildei se transforma în rotocoale mici, ca niște norișori, așa cum era potrivit pentru o zi de iarnă.

Șoricica albă ca neaua era bucuroasă și abia aștepta să ajungă la capătul Aleii Florilor, pentru a vedea minunatul râu înghețat. În spatele lui se întindea satul, unde era magazinul de la care Tilda voia să cumpere ingrediente pentru speciala ei turtă dulce. Tot în zonă locuia și prietena sa Mira, chiar lângă oficiul poștal, iar Tilda urma să o viziteze și spera să fie așteptată cu o ceașcă fierbinte de ceai.

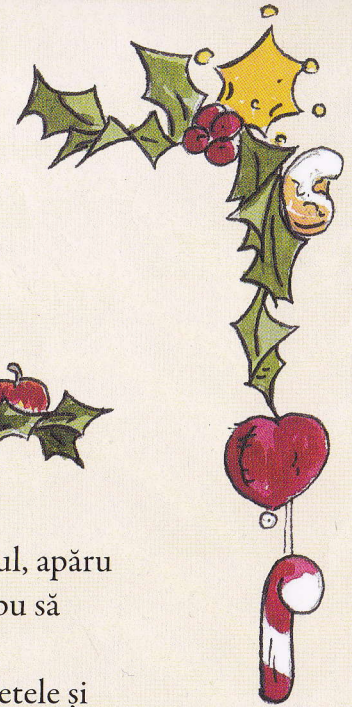

Când să traverseze podul, apărui cintezoii Robin, care începu să ciripească agitat:

– Poșta depozitează coletele și scrisorile doar în magazin și nu face livrări. Începând de acum! Îți vine să crezi?

– Poftim?!? Cum așa? exclamă Tilda.

– Întreb-o pe Mira, zise Robin și-și luă zborul.

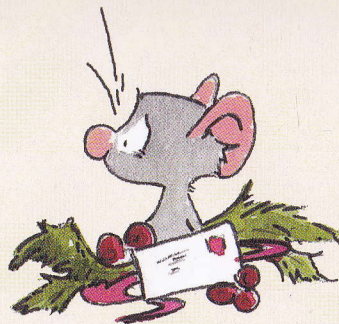

În magazinul din sătuc se îngrămădeau foarte mulți clienți, stăteau la rând și voiau toți să trimită felicitări de Crăciun către cei dragi, ori se plâneau nu mai primiseră nimic la poșta de câteva zile. În fiecare an, în perioada Crăciunului, când lumea trimitea atât de multe felicitări și scrisori, cei doi poștași ai satului erau nevoiți să facă chiar și două drumuri zilnic până în sat. Ca să ajungă la ghișeu, Tilda păși cu greu pe lângă sacii plini de scrisori, care stăteau înclinați, gata-gata să se răstoarne. Mira era de-a dreptul epuizată.

– Ia privește, Tilda, ce haos e aici! zise ea exasperată. Iar poștașii stau lângă sobă și-și

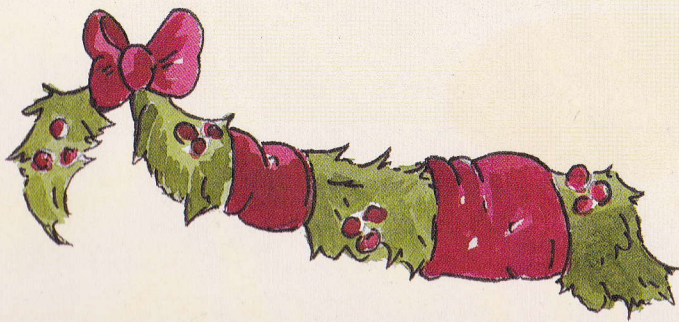
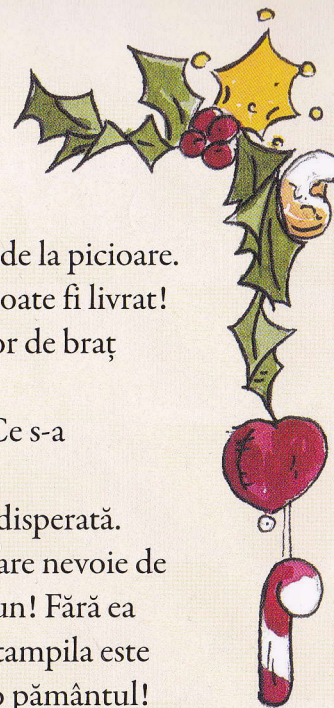

dezmorțesc degetele de la picioare. Niciun plic nu mai poate fi livrat! Tilda o luă pe Mira ușor de braț și-i spuse:

– Liniștește-te, draga mea. Ce s-a întâmplat?

– Ștampila!! răspuse Mira disperată. Corespondența de Crăciun are nevoie de o ștampilă specială de Crăciun! Fără ea nu se poate livra nimic. Iar ștampila este de negăsit! Parcă a înghițit-o pământul! O catastrofă, asta s-a întâmplat! Va fi un Crăciun de groază!

– Nu-ți face griji, draga mea, încercă Tilda s-o liniștească. În niciun caz nu vom permite să se întâmple una ca asta! spuse ea.

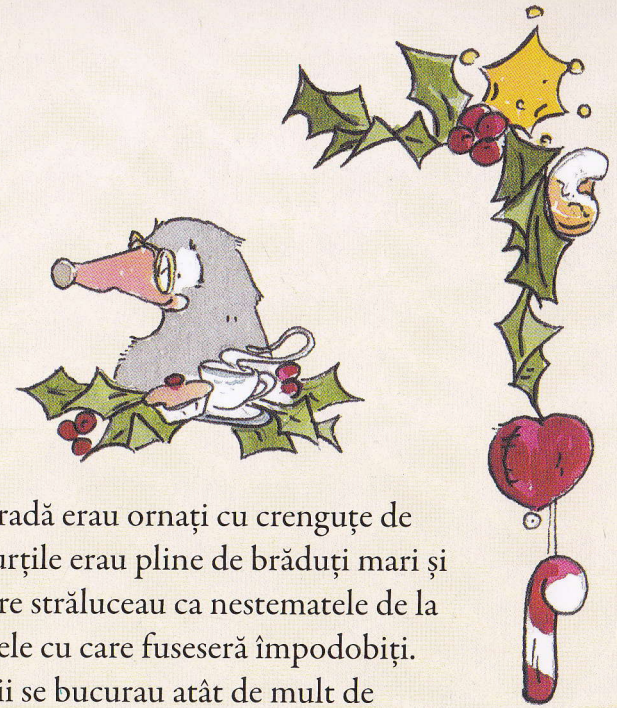
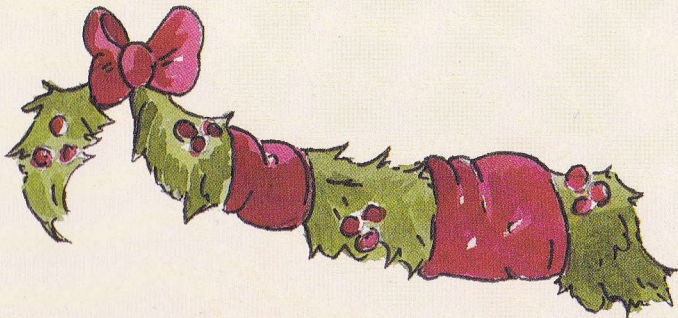

Tilda ieși din magazinul aglomerat în care oamenii aveau coșuri de cumpărături pline-ochi și aproape se călcau în picioare. Cât despre ștampilă, momentan nu se putea face nimic. Iar Mira era atât de ocupată, încât nu avea timp nici de musafiri, nici pentru ceai. Dar Tilda aproape înghețase de frig și avea neapărat nevoie de o băutură caldă. Iar asta urgent! Așa că, înainte să plece acasă, Tilda traversă rapid piața și porni în grabă spre ceainăria cochetă a lui Alice, ca să se încălzească.

Pe drum, Tilda observă cât de frumos arătau toate casele. Pe ușa de la intrare erau agățate coronițe împodobite care mai de care mai interesante, iar stâlpii

de pe stradă erau ornați cu crenguțe de vâsc. Curțile erau pline de brăduți mari și mici, care străluceau ca nestematele de la luminițele cu care fuseseră împodobiți. Oamenii se bucurau atât de mult de perioada Crăciunului! De aceea ar fi atât de nedrept ca această fericire să fie umbrită de lipsa ștampilei!

– Trebuie să găsesc neapărat o soluție, concluzionează Tilda, în timp ce intra în ceainărie. Imediat după ce beau ceaiul!

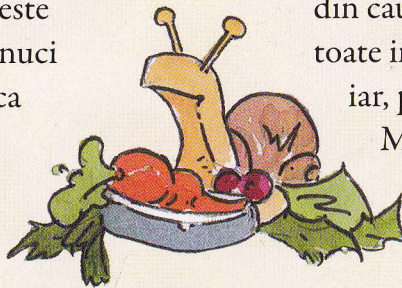

După ce bău o ceașcă fierbinte de ceai, Tilda se simți mai bine și plecă spre casă. Ajunsă acasă la ea, simți peste tot aroma îmbietoare de mere, nuci și migdale. Tilda își propusese ca astăzi să facă delicioasele turte dulci, pe care prietenii ei abia le așteptau. Mai ales Rupî era foarte nerăbdător.

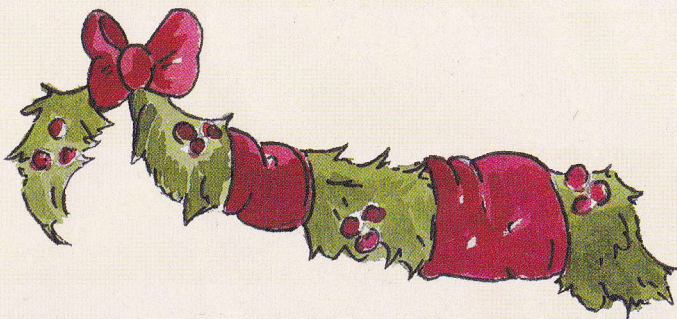
Așa că Tilda căutase o rețetă foarte-foarte specială, deoarece, pentru a face o prăjitură sau oricare alt lucru, trebuie să te dedici trup și suflet și să pui dragoste în ceea ce faci. Aștepta cu nerăbdare să-i surprindă pe prietenii ei cu o aromă specială, diferită de tot ce mai făcuse ea.

Însă, în acel moment, gândul Tildei nu era la prăjituri. Pe de o parte pentru că, din cauza agitației, uitase la magazin toate ingredientele pentru turtă dulce, iar, pe de cealaltă parte, se gândea la Mira și la toți prietenii care o ajutau.

– O, bietul Șumi. Probabil îl dor rău mâinile! oftă Tilda privind la prietenul ei care se chinuia să mănânce un morcov.

Voia neapărat să-l ajute, dar cum?! Cel mai bine ar vorbi cu Rupî. Însă cu siguranță acesta nu se trezise încă.
– Vai, dar nu pot să aștept atât, spuse preocupată Tilda și ieși iar din casă.

Cei mai mulți vecini curățaseră deja de pe alei zăpada căzută cu o noapte înainte. Numai Rupî n-avea niciun zor. La ușa casei lui, una dintre rădăcinile stejarului încă mai era acoperită de zăpadă. Și exact prin acea zăpadă trebuia Tilda să-și croiască acum drum. În cele din urmă, nimeri la soneria de la ușă și sună luuuung, până când îi răspunse ariciul Rupî. Ariciul era tare somnoros... și nici nu părea să fie într-o dispoziție prea bună. Însă n-apucă să deschidă gura s-o salute pe prietena lui, că Tilda trecu valvârtej pe lângă el și intră în casă, unde focul ardea liniștit în șemineu.

– Fii atent aici, Rupî! începu ea... Când Tilda spunea cuvintele astea și avea tonul ăsta, însemna că era vorba de ceva serios. Așa că trebuia s-o ascuți.

Tilda continuă să-i povestească tot, de la vizita la Mira până la mirodeniile pentru turtă dulce, uitate la magazin.

- Așa că trebuie să facem ceva! încheie ea.
- Da, neapărat, draga mea! o aprobă Rupî. Fac orice pentru turta dulce! Renunț chiar și la somnul de iarnă!
- Fac asta în primul rând ca s-o ajut pe Mira! îl lămuri Tilda.
- A, da! răspunse Rupî rușinat. Exact asta voiam să spun și eu acum.

